

Bemærkninger til forslaget

Indtil 1. januar 1996 var det muligt at indgå forsørgelseskontrakter, hvorefter man kunne få skattefradrag for de penge, man betalte til forsørgelse op til en grænse på 10.000 kr.

Ordningen var et levn fra gamle dage, hvor det kunne være hensigtsmæssigt i visse situationer, at privatpersoner forsørgede andre, men efter udvikling af det danske socialsystem har ordningen stort set kun været benyttet af udlændinge, der har sendt penge til deres hjemland.

Det viste sig, at en del udlændinge misbrugte denne ordning, og skattemyndighederne havde ganske svært ved at kontrollere kontraktens ægthed.

Ordningen blev ved lov nr. 1094 af 20. december 1995 ophævet med virkning fra den 1. januar 1996 både for forsørgelseskontrakter her i landet og i udlandet.

Efter at fradragsmuligheden for forsørgelseskontrakter blev ophævet, har skattemyndighederne mærket en stærk stigning i antallet af herboende udlændinge, der har søgt om skattefradrag for børnebidrag og ægtefællebidrag betalt til børn og ægtefæller i hjemlandet.

Igen har skattemyndighederne svært ved at kontrollere ægtheden af dokumenterne. Myndighederne i modtagerlandene er ikke nær så nøjeregnende med at følge sagerne op. Deres motivation er meget begrænset, eftersom de pågældende lande opnår kapitaltilførsel.

For Fremskridtspartiet er det ikke kun af hensyn til skattemyndighederne og de besværlige rutiner omkring efterprøvelse af fradragenes ægthed, der er årsagen til, at nærværende forslag er fremsat.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at der slet ikke skal gives skattefradrag for børne- og ægtefællebidrag, der sendes ud af landet. Hvis herboende udlændinge eller danskere ønsker at betale børnebidrag og ægtefællebidrag til børn og ægtefæller bosiddende i udlandet, må de selvfølgelig gerne gøre det, men der skal ikke gives skattefradrag i Danmark for bidragene.

Der er ingen privatøkonomiske argumenter for at opretholde fradraget. De børn og/eller ægtefæller,

som modtager bidraget, bor som oftest i lande, hvor værdien af bidraget er markant større end i Danmark. Hvis formålet med bidraget er at sikre de pågældende et bidrag til deres forsørgelse, må der jo tages udgangspunkt i de pågældende landes leveomkostninger og ikke i danske leveomkostninger. 100 dkr. er jo væsentligt mere værd, når de anvendes i f.eks. Iran, Somalia eller Eksjugoslavien.

For at give et indtryk af de store forskelle i leveomkostninger i Danmark og de respektive modtagerlande er herunder en række eksempler.

Nedenstående beløb er årlig indkomst pr. indbygger i US\$. Kilden er UNDP, Human Development report 1995.

Danmark	26.310
Tyrkiet	2.030
Pakistan	420
Sri Lanka	560
Iran	2.230
Irland	12.850
Polen	1.950

Som det fremgår af ovenstående tal, er den årlige indkomst pr. indbygger meget større i Danmark i forhold til en række udvalgte lande. Irland er medtaget for at vise, at selv inden for EU-landene er der stor forskel. Polen, der er en nær nabo, har en overraskende lav indkomst pr. indbygger.

Hvis man tager udgangspunkt i en dansk indkomst og giver fradrag for at sende penge til f.eks. Tyrkiet eller Iran, betyder forskellen i indkomst, at personen i Danmark faktisk kun behøver at sende 10 pct. af sin indkomst ud af landet for at forsørge en person i modtagerlandet. Går man til lande som Pakistan eller Sri Lanka, er forskellen endnu større.

Eller sagt på en anden måde: Hvis en herboende person vil yde, hvad der svarer til værdien af 1.000 kr. her i landet, vil det kun være nødvendigt at sende et langt lavere beløb ud af landet. Det vil således ikke være nødvendigt at sende mere end højst 100 kr. ud af landet, hvis man tager de nævnte eksempler. For en række lande kan beløbet endda være endnu mindre.